

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202597
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320202597.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobkyne: Z. P., nar. XX.XX.XXXX, U. F. XXX, S., zastúpenej: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, IČO: 42 185 190, o primeraná finančné zadostučinenie vo výške 714,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 9Csp/86/2020-102 zo dňa 07.07.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.: „I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyni sumu 714,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd p r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vychádzal z ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 53a, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 1, § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov; § 2 písm. a), § 3 ods. 3 a 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; čl. 3 Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“),

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že v danej veci mal jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 5Csp/48/2018, si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľka, pričom v tomto konaní jej súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 414,-eur s príslušnými úrokmi z omeškania. Ďalej v tomto konaní určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 28.5.2009 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere a spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná a zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.3.2010, v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.11.2009 a v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2010, uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 12 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú

2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere a spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná.

Bol toho názoru, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovanej bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie, musela iniciovať viaceré súdne konania.

Poukázal na to, že žalovaný počas konania pod sp. zn. 5Csp/48/2018 využíval všetky právne prostriedky, podal odvolanie proti rozsudku tamojšieho súdu, aj keď mal skúsenosti aj z iných obdobných konaní, čím žalobkyňa bola vystavená predĺženiu tohto súdneho konania. Po skončení tohto konania navyše žalovaný neplnil dobrovoľne v zmysle právoplatných rozhodnutí súdu, ale žalobkyňa bola nútená podať návrh na vykonanie exekúcie.

Uzavrel, že žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného tým, že musela na dosiahnutie stavu relatívnej právnej istoty iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

Za primerané finančné zadosťučinenie považoval sumu 414 eur, a to vzhľadom na snahu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť o sumu 414,-eur (za čo súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v rovnakej výške), ako aj vzhľadom na to, že žalovaný nepostupoval poctivo, keď do zmlúv, uzatvorených so žalobkyňou, zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky (za čo priznal žalobkyni ďalšie primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur).

Poznamenal, že zo strany žalovaného ide o recidívu, opakujúce sa porušovanie, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže bola plne úspešná v konaní.

5. Proti tomuto rozsudku v plnom rozsahu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Bol toho názoru, že súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 5 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Mal za to, že opakované sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne.

Namietal, že žalobkyňa nijakým spôsobom nešpecifikovala v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadosťučinenia vo výške 714,- eur, teda nie je zrejmé aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená (nemôže byť totožná so vzniknutým bezdôvodným obohatením, ktoré je majetkovou ujmu). Napriek tomu, že inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je upravený v osobitnom právnom predpise, netreba opomíňať jednu zo základných zásad občianskeho práva charakteristickú pre zodpovednostné právne vzťahy, a to konkrétne, že poškodený (subjekt ktorý utrpel ujmu či už majetkovú alebo nemajetkovú) sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradiť sa má skutočná škoda/ujma a nič viac.

Bol toho názoru, že domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou nie je adekvátne okolnostiam a nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti.

Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobkyňa okrem iného uviedla, že primeranosť sumy 714,- eur priznanej odvolaním napadnutým rozsudkom je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Poukázala na to, že žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností „ospravedlňuje“ podľa jeho názoru jej ľahostajnosťou. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. Poznamenala, že podľa názoru žalovaného je vecou jej ľahostajnosti, že štrnásťkrát požiadala o úver. Daný argument nie je na mieste, ale predstavuje modus operandi zavádzajúcu argumentáciu žalovaného v jeho odvolaniach.

Reťazenie úverov (úver za účelom splatenia ďalšieho úveru) v takomto počte je skôr ukázkovým príkladom a výsledkom obchodnej politiky a nekalých praktík žalovaného.

Ďalej uviedla, že vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je prvoinštančným súdom priznaná suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Poznamenala, že celé základné konanie trvalo vyše dvoch rokov, pričom tak dlhá doba v nej bezpochyby vyvolávala stresové situácie a psychické vypätie z konečného výsledku, čo bolo zapríčinené najmä odmietavým postojom žalovaného.

Navrhla napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne žalovaný uviedol, že sa vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu. Konanie žalobkyne formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nepovažoval za adekvátne okolnostiam. Bol toho názoru, že žalobkyňa sa mohla brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou, nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

11. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na

všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

12. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 714,- eura titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Csp/48/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

13. Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co/53/2019-123 z 09.03.2020, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Humenné č.k. 5Csp/48/2018-67 zo dňa 20.11.2018, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 414,-eur s príslušnými úrokmi z omeškania. Zároveň súd prvej inštancie týmto rozsudkom určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 28.5.2009 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere a spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná; zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.3.2010, v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.11.2009 a v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2010, uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 12 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere a spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Súd prvej inštancie konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí vyššie uvedených zmlúv o spotrebiteľskom úvere uzavretých medzi stranami sporu. Nepochybne v tomto prípade išlo o závažné porušenie práv spotrebiteľa a bol to práve žalovaný, ktorý naformuloval spotrebiteľské úverové zmluvy, ktoré neobsahovali všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. a obsahovali aj neprijateľné zmluvné podmienky v podobe administratívneho poplatku, ktorý je veľmi úžerný a v rozpore s dobrými mravmi.

14. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadostučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka, neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

15. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 5Csp/48/2018-67 zo dňa 20.11.2018 v spojení s rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 23Co/53/2019-123 z 09.03.2020 došlo k vyhoveniu žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.04.2020, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

16. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

17. Základom pre určenie sumy peňažného zadostučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadostučinenia v sume 714,- eur, odzrkadľujúcej sumu 414,- eura, o ktorú

by sa žalovaný obohatil, keby žalobkyňa neuplatnila svoje spotrebiteľské práva na súde a sumu 300 eur za použitie neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských úverových zmluvách. Je zrejmé, že žalobkyňa s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Csp/48/2018, v ktorom žalovaný sponchyboval dôvodnosť podanej žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania.

18. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snád ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinností dôjde. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv,

19. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyňa konala ľahostajne. Odvolaciemu súdu sú z jeho činnosti známe obchodné praktiky žalovaného, jeho úverové zmluvy a zmluvné podmienky, a skutočnosť, že žalobkyňa ako slabšia zmluvná strana podpísala žalovaným predložené zmluvné formuláre obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky, nemôže v žiadnom prípade zbavovať žalovaného zodpovednosti.

20. Ani analogicky nemožno aplikovať ustanovenie § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita.

21. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03).

22. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).